

Nữ tiến sĩ điên cuồng: Chế tạo người máy Dục Niệm Nô

Chương 35 : Chương 35

Chương 30: Bị từ chối

Ở thành phố, dù là nơi hẻm sâu cũng nhộn nhịp hơn dưới quê, gần 6 giờ đã nghe tiếng nói chuyện rôm rả, tiếng xe chạy ngoài, tiếng còi, người già ngủ nông giấc, bởi vậy bà viện trưởng đã thức dậy rất sớm, mới hơn năm giờ đã lật đật đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, tiền bạc trong ví cũng không còn bao nhiêu, bà chỉ có thể mua ba cục xôi gạo, nghĩ bụng uống thêm nhiều nước nữa cũng coi như no bữa sáng.

"Niệm Niệm, ăn xong, bà đưa cháu đến công ty ông chủ tịch."

Ba người ngồi bệt dưới sàn, trời mới hửng sáng nên trong phòng rất tối, cho dù mở cửa cũng không sáng lên được bao nhiêu, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến Niệm Nô và Tạ Hữu, chỉ có bà viện trưởng là mới cần ánh sáng để nhìn thấy đường đi mà thôi.

Nghe bà viện trưởng nói vậy, trong lòng Tạ Hữu rất không vui, nghĩ đến chị đi, mềm mại cũng đi, trái tim liền thấy mất mát. Nếu bà dẫn theo cậu đi, lại phải tốn sức dẫn đường cho cậu, còn tốn tiền đi xe buýt. Nghĩ vậy, Tạ Hữu chỉ có thể trầm mặc gặm cục xôi, cảm giác không còn hương vị gì nữa.

Niệm Nô vừa đưa tay gãi gãi vào lòng bàn tay cậu, vừa đáp lại lời bà viện trưởng.

Tuổi già mắt kém, bà viện trưởng không hề hay biết hai người đang nắm tay nhau chơi trò mập mờ, ăn uống xong, bà dẫn Niệm Nô đi ra ngoài cửa, trước khi đi còn quan tâm dặn dò Tạ Hữu vài câu rồi mới khóa cửa.

Niệm Nô chớp mắt đi theo sau bà viện trưởng, ra đa trong mắt quét một vòng.

'Tít.' Đã phát hiện người kia đang ở bên kia đường, bộ kịch bản Đôi mắt thiên thần của đạo diễn Văn cần một nữ chính bị mù, đạo diễn Văn này lại không thích tìm ảnh hậu hay diễn viên có kinh nghiệm diễn xuất, cứ

một mục muốn tìm một người khiến ông ta ưng ý.

Tia sáng đỏ xẹt qua, bàn tay thon dài của Niệm Nô bắn ra hai sợi trong suốt, một cái đập mạnh vào chuông báo động hoả hoạn, một cái đập mạnh vào cây hoa Bòn. Tiếng chuông báo động kêu lên ینگ ỏi khiến vô số người quay đầu nhìn về phía đó, đập vào mắt bọn họ là một thiên thần lạc phàm trần, vô số bông hoa Bòn trắng li ti bay bay làm nền cho vẻ đẹp lạnh lùng không nhiễm khói lửa nhân gian, nhất là ánh mắt xám tro ấy, bởi vì không nhìn thấy mà càng trở nên trong sáng, vẻ đẹp thiên thần ấy làm bao nhiêu trái tim phải thổn thức.

"Cô gái ấy là ai vậy? Đẹp quá." Một nữ sinh đang đeo cặp đi học che miệng thì thào với đứa bạn đứng bên cạnh.

Sau đó là vô số tiếng xì xào bàn tán, lúc đầu ai cũng bận rộn với việc làm, mấy ai rảnh rỗi chú ý người khác, có người vô tình nhìn thấy Niệm Nô cũng chỉ âm thầm cảm thán trong lòng. Bởi vì sự cố này, mọi người đều dừng lại ngấm nhìn Niệm Nô, cảm thấy tinh thần mệt mỏi đều tan biến đi phần nào.

"Đúng là đôi mắt thiên thần mà mình đang tìm kiếm." Trên mặt đạo diễn Văn hiện lên vẻ kích động, ông dùng tốc độ nhanh nhất băng qua đường, hùng hục khí thế đưa tay lên mặt Niệm Nô nhưng không chạm vào, chỉ đưa bàn tay lắc qua lắc lại như chào hỏi vậy, thực chất là ông muốn xác định Niệm Nô có bị mù hay không.

"Haha, mù. Đúng là bị mù."

Bà viện trưởng thấy hành động của cái ông vô duyên này thì đã cảm thấy rất phản cảm, ai đời thừa nào, không quen không biết lại ào ào tới đây, còn moi móc khiếm khuyết của con bé ra cười cợt như điên. Quắc mắt, bà viện trưởng hừ lạnh nói:

"Tránh ra, chưa uống thuốc thì đừng có chạy loạn ra khỏi bệnh viện."

Nghe thấy lời bà viện trưởng nói, đạo diễn Văn mới phát hiện bà đang đứng bên cạnh nắm tay thiên thần, tức khắc, vẻ mặt của đạo diễn Văn liền nghiêm túc trở lại:

"E hèm, xin lỗi, là do tôi quá vui mừng nên hành động có chút quá lố. Tôi xin tự giới thiệu với hai bà cháu, tôi tên là Văn Lân, là đạo diễn phim, trong tay tôi đang có một bộ kịch bản rất tuyệt, chỉ cần tìm được diễn viên thích hợp, chắc chắn sẽ thành công vang dội. Mà cháu gái của bà đây, chính là hình mẫu nữ chính thích hợp nhất kịch bản của tôi."

Bà viện trưởng thường xuyên nghe đài, nghe nhân viên trên đài cảnh báo có rất nhiều người giả danh cán bộ, doanh nhân, bác sĩ, đạo diễn thì càng nhiều, chuyên đi dụ dỗ những cô gái đẹp nhẹ dạ cả tin, lừa tiền không nói, còn lừa cả người. Trong ấn tượng của bà viện trưởng, đạo diễn là người khó tính, chuyên chỉ tay năm ngón, hò hét hô cắt với diễn viên, lại nhìn cái ông già vô duyên này, nhìn thế nào cũng thấy ghi rõ bốn chữ: Tôi là lừa đảo. Suy nghĩ như vậy, bà viện trưởng không chút khách khí nói:

"À, là đạo diễn à, muốn cháu tôi đóng nữ chính cho ông đúng không?"

Đạo diễn Văn lập tức vui mừng gật đầu nói:

"Đúng, đúng, nếu bà đồng ý, chúng ta liền đến chỗ của tôi ký hợp đồng."

Nghe thế, bà viện trưởng bĩu môi trong lòng, chặc chặc, lừa đảo càng ngày càng tinh vi, còn nói ký hợp đồng, thực chất là muốn lừa hai bà cháu tới sào huyệt để tiện bề hành động đây mà.

"Ồ, ký hợp đồng, thế ông định trả cho cháu tôi bao nhiêu?"

"500 trăm triệu. Nếu như cháu bà diễn tốt nữa, tiền cát xê nhất định sẽ còn tăng thêm."

Đôi mắt bà viện trưởng trợn lên, số tiền này giống như ngọn núi vậy, nhiều như vậy? Nhưng rất nhanh, bà đã bình tĩnh từ trong sự choáng váng, cái này không còn nghi ngờ gì nữa. Chắc chắn cái ông già này là kẻ siêu lừa đảo.

"Thôi. Bớt nói nhảm đi. Tránh ra cho hai bà cháu tôi đi."

Đạo diễn Văn chớp mắt sững sốt, không nghĩ bà viện trưởng lại thay đổi

sắc mặt 180 độ vậy, đã lâu lắm rồi ông mới bị người khác từ chối kịch bản, từ khi ông thành công đoạt giải Quả Cầu Vàng của hiệp hội báo chí nước ngoài ở Hollywood, các diễn viên và vô số người muốn làm diễn viên đều tranh nhau có được một vai diễn trong kịch bản của ông, lần này đột ngột bị từ chối, đáy lòng đạo diễn Văn càng thêm sôi sục, càng muốn Niệm Nô đóng vai nữ chính.

LINK Truyện:

Nữ tiến sĩ điên cuồng: Chế tạo người máy Dục Niệm Nô

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nu-tien-si-dien-cuong-che-tao-nguoi-may-duc-niem-no-3714950.html>

LINK Chương này:

Chương 35

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/nu-tien-si-dien-cuong-che-tao-nguoi-may-duc-niem-no-3714950/chuong-35.html>